

Arrest

nr. 241 387 van 24 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor verzoeker, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 januari 2015 België binnen met een paspoort en verzoekt op 25 september 2019 om internationale bescherming. Op 28 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 januari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Surinaams staatsburger te zijn en geboren te zijn op 3 januari 1953. U ging naar de lagere school en leerde het vak van bouwvakker in de avondschool. U werkte als bouwvakker van uw vijftiengste tot aan uw vertrek uit Suriname. U werkte als zelfstandige, maar had niet altijd werk. In 1986 viel de partij van Bouterse uw dorp binnen in het kader van de binnenlandse oorlog tussen hem en Brunswijk. De dorpelingen werden beschoten, aangevallen met pantserwagens en iedereen rende het bos in om te schuilen. Uw broer T. (...) kwam hierbij om het leven, net als vele anderen. Heel het dorp was verwoest. De huizen waren afgebrand. De jaren voor uw vertrek verbleef u in het huis van een halfbroer en kon u ook af en toe terecht in het huis van uw zus. Beide zijn intussen overleden. In maart 2000 verliet u Suriname en reisde u via Frankrijk naar Nederland. Sindsdien verbleef u in Nederland en België. Uw verblijf was niet legaal. In totaal heeft u twaalf kinderen. Uw jongste dochter, E. (...) werd geboren in september 2013 en heeft de Nederlandse nationaliteit. U probeerde uw verblijf legaal te maken via de erkenning van uw dochter maar uiteindelijk lukte dit niet. U en haar moeder, die volgens u mentale problemen heeft, woonden immers niet samen en uw dochter werd ondergebracht in een pleeggezin. Op 25 september 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België. In België verblijft u momenteel bij uw nichtje I. A. (...), die de dochter is van uw broer F. A. (...). U krijgt er eten en onderdak.

Bij terugkeer naar Suriname vreest u dat u geen inkomen en geen onderdak zult hebben en dat u geen financiële steun zult krijgen van de overheid. Ook vreest u dat u beroofd zult worden.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort dat uitgereikt werd op 14 juli 2016 (origineel), een geboorte-akte van uw dochter E. (...) (kopie), een akte van erkenning van E. (...) (kopie), een verzoek tot het gezamenlijk uitoefenen van het gezag over een minderjarige betreffende E. (...) (kopie), een document aangaande uw stamboom in Suriname (kopie), het paspoort van de moeder van E. (...) (kopie), een uittreksel met gegevens over een potentiële voogd voor E. (...) (kopie), een mail van uw advocaat (kopie) en een document met gegevens over uw zaak bij de rechtbank inzake E. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding niet in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u reeds sinds 2000 naar Nederland reisde en sindsdien in Nederland en België verbleef, diende u pas op 25 september 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in (CGVS, p. 11, 12). U geeft aan dat u niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende omdat u niet wist hoe u het moest doen (CGVS, p. 12). Dit kan uw nalaten niet vergoelijken. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève

hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Het feit dat u enkele pogingen ondernam om uw verblijf te regulariseren door in 2006 beroep te doen op een stichting, door beroep te doen op een advocaat die uiteindelijk aangaf dat het toch niet zou lukken in 2013 of 2014 en via de erkenning van uw dochter E. (...) die de Nederlandse nationaliteit heeft, kan dit nalaten evenmin vergoelijken, indien u daadwerkelijk een vrees op vervolging zou hebben bij terugkeer. Ook uw uittaling, dat u nog wel met vakantie zou willen in Suriname, al zou u er niet meer willen wonen, getuigt niet van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (CGVS, p. 4).

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat het gegeven dat uw dorp in 1986 werd aangevallen, waarbij ook uw huis verwoest werd en uw broer om het leven kwam niet kan doen besluiten tot het hebben van een actuele vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde. Uit uw verklaringen blijkt immers dat dit kaderde in de toenmalige binnenlandse oorlog tussen Bouterse en Brunswijk die tussen 1986 en 1992 woedde en waarbij veel burgers om het leven kwamen (CGVS, p. 11). Na dit incident bent u nog tot maart 2000 in Suriname gebleven zonder dat u met betrekking tot dit incident nog problemen kende, behalve dan het feit dat u niet meer over een vast woning beschikte nadien.

U verklaarde noch problemen met de Surinaamse overheid, noch met medeburgers problemen gehad te hebben (CGVS, p. 14). Dat u geen problemen heeft met de Surinaamse autoriteiten blijkt ook uit het feit dat u op 14 juli 2016 uw paspoort nog liet vernieuwen.

Dat u niet naar Suriname zou terug kunnen omdat u het er niet breed zou hebben, geen inkomen en geen onderdak zou hebben en omdat u geen financiële steun zou krijgen van de overheid zijn motieven die van louter socio-economische aard zijn en die niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging (CGVS, p. 14 – 16). Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u toegang had tot de arbeidsmarkt. Zo werkte u als bouwvakker in Suriname sinds uw vijftiengste tot uw vertrek (CGVS, p. 4). Hoewel u geen vaste baan had, was u als zelfstandige aan de slag en werkte u af en toe. U verklaarde dat het in Suriname voor de meeste mensen moeilijk is om werk te vinden. Bij terugkeer naar Suriname meent u dat hoewel u gezond bent uw leeftijd het niet toelaat om als bouwvakker te werken (CGVS, p. 14). U meent dat u niets anders van werk zou kunnen doen omdat er geen werk is en haalt aan dat duizenden mensen er zonder werk zitten (CGVS, p. 14). Aangaande uw opmerking dat de overheid geen financiële steun biedt, dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat het enige wat u ervan weerhoudt om een Algemene Oudedagsvoorziening (AOV) aan te vragen uw mening is dat het niet voldoende zou zijn om rond te komen (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u een netwerk heeft dat u steunt. Zo krijgt u momenteel eten en onderdak van uw nichtje I. A. (...) (CGVS, p. 5). Zij heeft een verblijfsstatuut in België en werkt bij thuiszorg. Ook uw dochter in Frankrijk Locatie Sjoefanka en uw broer O. (...) sturen u af en toe 40, 50 of 60 euro (CGVS, p. 5, 6). O. (...) heeft een verblijfsstatuut in New York en werkt als taxichauffeur. Uit niets blijkt dat deze familieleden u niet zouden steunen als u naar Suriname zou gaan. Bovendien blijkt dat ook enkele familieleden, met wie u momenteel nog in contact staat een inkomen hebben in Suriname. U gaf aan dat u nog contact heeft met al uw kinderen (CGVS, p. 7). Uw zoon M. W. C. (...) heeft niet altijd werk, maar is soms aan de slag als lasser en taxichauffeur (CGVS, p. 8). Ook Ru. (...) werkt soms illegaal als taxichauffeur (CGVS, p. 9). Harvey is bouwvakker maar heeft niet echt een vaste baan (CGVS, p. 8). Uw dochter Rom. (...) werkt in een bejaardentehuis. Ook uw zoon Ro. (...) is soms aan de slag als bouwvakker. U gaf ook aan nog contact te hebben met uw neef F. N. (...) en uw nichtje O. (...), die beide werken, al weet u niet wat voor werk ze precies doen en meent u dat ze geen vaste baan hebben (CGVS, p. 6, 7). Uw broer J. (...) krijgt een AOV (CGVS, p. 10).

Wat uw vrees betreft dat u geen onderdak zou hebben, kan er op gewezen worden dat u zelf aangaf dat u wel even bij familieleden terecht zou kunnen voor een vakantie (CGVS, p. 4). Zelf bent u de mening toegedaan dat u er niet zou kunnen wonen. Als reden haalt u aan dat u de mensen niet altijd kunt lastig vallen en dat er hier betere omstandigheden zijn (CGVS, p. 4, 15). Uw dochter Rom. (...) woont in een huurwoning (CGVS, p. 8) en uw zoon Ro. (...) heeft een eigen woning (CGVS, p. 8). Dat het huis van Rom. (...) klein is en een huurwoning en dat Ro. (...) u aan de telefoon zegt dat hij u niet kan verzorgen omdat hij het ook slecht heeft volstaat niet om te doen besluiten dat u er niet terecht zou kunnen (CGVS, p. 15).

Uit het voorgaande blijkt dat uit uw verklaringen geenszins opgemaakt kan worden dat u bij terugkeer naar Suriname levensomstandigheden zou kennen die gelijk gesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Aangaande uw vrees dat anderen u zouden beroven dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u om deze reden een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade heeft bij terugkeer naar Suriname. Vooreerst dient aangestipt te worden dat u aangaf dat u in het verleden geen problemen kende met medeburgers in Suriname (CGVS, p. 14). U bent de mening toegedaan dat indien men te weten komt dat u van het buitenland komt, men u zou beroven (CGVS, p. 14). U stelt dat dit met u zou gebeuren omdat het vaak gebeurt en omdat u in Europa verbleef (CGVS, p. 15). Verder haalt u geen concrete aanwijzingen aan waarom net u geviséerd zou worden (CGVS, p. 16). Gepeild naar een voorbeeld van iemand die lang in het buitenland verbleef en beroofd werd, verwijst u naar vakantiegangers die beroofd werden (CGVS, p. 16). Van iemand die terugkeerde naar Suriname na een verblijf in het buitenland kan u geen voorbeeld aanreiken.. De situatie van vakantiegangers en terugkeerders is evenwel niet zonder meer gelijk. U bent er geenszins in geslaagd aan te tonen dat u precies geviséerd zou worden. Louter uit de hypothetische vrees dat u beroofd zou kunnen worden bij terugkeer naar Suriname, wat u geenszins in concreto aantoonde, kan geen actuele beschermingsnood in uw hoofde afgeleid worden.

Bijgevolg blijkt dat er wat u betreft geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan, die hier niet ter discussie staat. De documenten over E. (...) en uw pogingen om uw verblijf via haar in orde te brengen hebben geen betrekking op uw problemen bij terugkeer naar Suriname. Het document betreffende uw stamboom toont slechts uw familierelaties aan, die niet in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). In de uiteenzetting van het middel beroept verzoeker zich bovendien nog op de schending van de rechtspraak van de Raad van State (RvS 25 september 1986, nr. 26.933), van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"Doordat de Commissaris-generaal de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaart, nu verzoeker er niet in geslaagd zou zijn om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken;
Terwijl op geen enkele wijze blijkt dat de verklaringen van verzoeker niet met de waarheid zouden overeenstemmen;*

Dat verzoeker inderdaad slechts na verloop van een lange periode asiel heeft aangevraagd, doch reden hiertoe is terug te brengen tot het feit dat verzoeker er niet van op de hoogte was hoe en waar hij asiel diende aan te vragen; Van zodra verzoeker van deze mogelijkheid in kennis werd gesteld, heeft verzoeker evenwel onmiddellijk de nodige stappen hiertoe ondernomen;

Dat verzoeker verder slachtoffer werd in de binnenlandse oorlog, welke woedde tussen 1986 en 1992 en welke oorlog het leven van verzoeker heeft verwoest; Dat verzoeker tengevolge hiervan immers niet alleen enkele familieleden verloor, doch tevens zijn ganse hebben en houden;

Dat verzoeker ook thans, wanneer hij naar Suriname zou dienen terug te keren, een vogel voor de kat zou zijn, nu hij aldaar geen onderdak heeft, en gelet op diens leeftijd en fysieke gezondheid niet meer in staat is tewerkstelling aan te vatten;

Dat de verklaringen van verzoeker daarnaast ondersteund worden door de praktijk, evenals de stukken welke door verzoeker werden voorgelegd, die de door verzoeker ondervonden problemen ondersteunen en hiervan bewijs opleveren;

Dat de verklaringen van verzoeker dan ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn;

De verklaringen van verzoeker kunnen bovendien zonder meer een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (Hathaway, J., The law of refugee status, Buttersworths, Toronto-Vancouver, 1991,; 84)

De verklaringen van verzoeker zijn bovendien zonder meer coherent en plausibel en niet in strijd met de algemeen bekende feiten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié, 1979, nr. 205)

Bovendien kan de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker van die aard is dat minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié, 1979, nr. 203-204)

Doordat de Commissaris-generaal verder van oordeel is dat aan verzoeker het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend, nu er geen reëel risico zou bestaan op ernstige schade voor verzoeker;

Dat de Commissaris Generaal hiertoe evenwel geen enkele motivering geeft;

Terwijl overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ernstige schade bestaat uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict;

Dat uit de Memorie van Toelichting bij de Wet blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu;

Het begrip willekeurig geweld wijst verder op een algemene situatie en is niet verzoenbaar met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen;

Dat de Commissaris Generaal evenwel zonder meer stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiair bescherming statuut, terwijl het vaststaat dat verzoeker bij terugkeer, in zeer barre omstandigheden zou dienen trachten te overleven, hetgeen wel degelijk gelijk kan worden gesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming;

Dat de Commissaris-generaal dan ook een totaal onredelijke beslissing heeft getroffen, welke disproportioneel is en er minstens het voordeel van de twijfel had dienen te worden verleend aan verzoeker;

Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten, en in verdere orde zijn leven en zijn vrijheid in gevaar kunnen brengen;"

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat de Commissaris-generaal stelt dat in het kader van de asielaanvraag niet kan besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie;

Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker in zeer barre omstandigheden zal dienen trachten te overleven;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook inderdaad artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het evenwel niet mogelijk is verzoekers gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor hun leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);

Dat verzoeker dan ook wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951;”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een *daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 8 en 14 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat blijkt dat er wat hem betreft geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Verdrag van Genève en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, nu (i) zijn houding, met name zijn jarenlange getalm om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en zijn verklaring dat hij nog wel naar Suriname op vakantie zou willen maar er niet meer zou willen wonen, niet in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (ii) uit het gegeven dat zijn dorp in 1986 werd aangevallen, waarbij zijn huis verwoest werd en zijn broer om het leven kwam, geen actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan blijken, aangezien hij nog tot maart 2000 in Suriname is gebleven zonder dat hij met betrekking tot dit incident nog problemen kende behoudens het feit dat hij nadien geen vaste woning meer had, (iii) hij verklaarde noch met de Surinaamse overheid, noch met medeburgers problemen te hebben gehad, (iv) zijn vrees om in Suriname het niet breed te hebben, er geen inkomen en geen onderdak te hebben en er geen financiële steun te krijgen van de overheid motieven zijn van louter socio-economische aard die niet onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève ressorteren en die evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade vermits uit zijn verklaringen niet kan worden afgeleid dat hij bij een terugkeer levensomstandigheden zou kennen die gelijk gesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling, (v) hij zijn vrees als zou hij beroofd worden niet *in concreto* kan aantonen, hij in het verleden geen problemen kende met medeburgers en uit deze hypothetische vrees geen beschermingsnood kan worden afgeleid, en (vi) de door hem voorgelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel aanvoert, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wel degelijk wordt gemotiveerd. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven voor de weigering van de vluchtelingenstatus betekent niet dat de beslissing over de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Met de motivering van de bestreden beslissing is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Voorts blijkt uit de

uiteenzetting van het eerste middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het eerste middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar Suriname geconfronteerd te worden met een gebrek aan inkomen en huisvesting en meent dat hij geen financiële steun zal krijgen van de overheid. Verder voert verzoeker aan dat hij vreest te zullen worden beroofd.

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

In de mate dat verzoeker in het eerste middel aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is, dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal als de Raad slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de "*Staat*".

In zoverre verzoeker in het eerste middel nog aanvoert dat hij inderdaad slechts na verloop van een lange periode asiel heeft aangevraagd omdat hij voordien niet op de hoogte was van hoe en waar hij asiel diende aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat zijn houding – waarbij hij zich reeds sinds 2000 in Nederland en in België bevond en slechts op 25 september 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende – allerminst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Verdrag van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie dat verzoeker niet wist hoe en waar hij asiel diende aan te vragen, kan allerminst als afdoende verschoening worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens informatie in te winnen in een poging om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel hem verhindert ernaar terug te keren, te meer daar hij kennelijk wel in staat was om verschillende pogingen te ondernemen om zijn verblijf te regulariseren. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contraindicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Daarnaast overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog terecht dat de vaststelling dat verzoekers verklaring dat hij nog wel op vakantie zou willen gaan in Suriname, maar er niet meer zou willen wonen, evenmin getuigt van een gegronde vrees voor vervolging.

Met de argumentatie in het eerste middel dat hij slachtoffer werd in de binnenlandse oorlog en hierdoor niet alleen enkele familieleden verloor, maar tevens zijn *“ganse hebben en houden”*, beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen waarvan geoordeeld werd dat deze niet resulteren in een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in zijn hoofde. Hiermee slaagt hij er dan ook niet in pertinente vaststellingen en overwegingen in de bestreden beslissing daarover in een ander daglicht te plaatsen.

Zo verzoeker in het eerste middel beargumenteert dat hij bij een terugkeer naar Suriname *“een vogel voor de kat zou zijn, nu hij aldaar geen onderdak heeft, en gelet op diens leeftijd en fysieke gezondheid niet meer in staat is tewerkstelling aan te vatten”*, dient te worden benadrukt dat hij om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet aantonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en vluchtmotieven als zou hij niet naar Suriname kunnen terugkeren omdat hij het er niet breed zou hebben, geen inkomen en geen onderdak zou hebben en omdat hij geen financiële steun zou krijgen van de overheid geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op deze pertinente en terechte besluitvorming nu hij zich beperkt tot het louter volharden in zijn vluchtmotieven.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog pertinent opgemerkt als volgt met betrekking tot verzoekers verklaring als zou hij niet naar Suriname kunnen terugkeren omdat hij het er niet breed heeft, er geen inkomen en onderdak zou hebben en er geen financiële steun zou krijgen van de overheid:

“Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u toegang had tot de arbeidsmarkt. Zo werkte u als bouwvakker in Suriname sinds uw vijftienvintigste tot uw vertrek (CGVS, p. 4). Hoewel u geen vaste baan had, was u als zelfstandige aan de slag en werkte u af en toe. U verklaarde dat het in Suriname voor de meeste mensen moeilijk is om werk te vinden. Bij terugkeer naar Suriname meent u dat hoewel u gezond bent uw leeftijd het niet toelaat om als bouwvakker te werken (CGVS, p. 14). U meent dat u niets anders van werk zou kunnen doen omdat er geen werk is en haalt aan dat duizenden mensen er zonder werk zitten (CGVS, p. 14). Aangaande uw opmerking dat de overheid geen financiële steun biedt, dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat het enige wat u ervan weerhoudt om een Algemene Oudedagsvoorziening (AOV) aan te vragen uw mening is dat het niet voldoende zou zijn om rond te komen (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u een netwerk heeft dat u steunt. Zo krijgt u momenteel eten en onderdak van uw nichtje I. A. (...) (CGVS, p. 5). Zij heeft een verblijfsstatuut in België en werkt bij thuiszorg. Ook uw dochter in Frankrijk Locatie Sjöfanka en uw broer O. (...) sturen u af en toe 40, 50 of 60 euro (CGVS, p. 5, 6). O. (...) heeft een verblijfsstatuut in New York en werkt als taxichauffeur. Uit

niets blijkt dat deze familieleden u niet zouden steunen als u naar Suriname zou gaan. Bovendien blijkt dat ook enkele familieleden, met wie u momenteel nog in contact staat een inkomen hebben in Suriname. U gaf aan dat u nog contact heeft met al uw kinderen (CGVS, p. 7). Uw zoon M. W. C. (...) heeft niet altijd werk, maar is soms aan de slag als lasser en taxichauffeur (CGVS, p. 8). Ook Ru. (...) werkt soms illegaal als taxichauffeur (CGVS, p. 9). Harvey is bouwvakker maar heeft niet echt een vaste baan (CGVS, p. 8). Uw dochter Rom. (...) werkt in een bejaardentehuis. Ook uw zoon Ro. (...) is soms aan de slag als bouwvakker. U gaf ook aan nog contact te hebben met uw neef F. N. (...) en uw nichtje O. (...), die beide werken, al weet u niet wat voor werk ze precies doen en meent u dat ze geen vaste baan hebben (CGVS, p. 6, 7). Uw broer J. (...) krijgt een AOV (CGVS, p. 10).

Wat uw vrees betreft dat u geen onderdak zou hebben, kan er op gewezen worden dat u zelf aangaf dat u wel even bij familieleden terecht zou kunnen voor een vakantie (CGVS, p. 4). Zelf bent u de mening toegedaan dat u er niet zou kunnen wonen. Als reden haalt u aan dat u de mensen niet altijd kunt lastig vallen en dat er hier betere omstandigheden zijn (CGVS, p. 4, 15). Uw dochter Rom. (...) woont in een huurwoning (CGVS, p. 8) en uw zoon Ro. (...) heeft een eigen woning (CGVS, p. 8). Dat het huis van Rom. (...) klein is en een huurwoning en dat Ro. (...) u aan de telefoon zegt dat hij u niet kan verzorgen omdat hij het ook slecht heeft volstaat niet om te doen besluiten dat u er niet terecht zou kunnen (CGVS, p. 15).

Uit het voorgaande blijkt dat uit uw verklaringen geenszins opgemaakt kan worden dat u bij terugkeer naar Suriname levensomstandigheden zou kennen die gelijk gesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming."

Met het louter volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en de loutere bewering in het tweede middel als zou hij in barre omstandigheden dienen te moeten overleven bij een terugkeer naar Suriname, brengt verzoeker geen enkel valabel argument bij om de voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen en slaagt hij er bijgevolg niet in aan te tonen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar Suriname.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Suriname zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Suriname actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Met de loutere bewering dat hij bij een terugkeer in "zeer barre omstandigheden" zal terechtkomen, slaagt verzoeker er geenszins in om een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde aan te tonen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige

stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN